

[Indsæringsministeren.]

værdige bestræbelser på at skabe ligestilling mellem kvinde og mand. Jeg skal ikke prøve at vurdere, i hvilket omfang det må anses for ulighed, at et barn, der er født i ægteskab, i statsborgerretlig henseende normalt følger dets far og ikke dets mor, men blot pege på, at når det store flertal af lande har valgt en sådan ordning, undgår man, at barnet får dobbelt statsborgerret. Det er altså ganske praktisk, at statsborgerretslovgivningerne er således indrettet, og skulle der i de enkelte konkrete tilfælde opstå praktiske vanskeligheder, kan disse i vidt omfang elimineres ved en smidig naturaliseringspraksis.

Til det foreliggende lovforslag skal jeg kun knytte enkelte bemærkninger. Ifølge det nye stk. 2 i § 3 kan en person, der ved fødslen har erhvervet både dansk og fremmed statsborgerret, bevare sin danske indfødsret ved efter det fyldte 21. år, men inden det fyldte 22. år at få indfødsretten stadfæstet. Stadfæstelse er et nyt begreb i statsborgerretslovgivningen og vist ikke noget særlig heldigt begreb. Formålet skulle jo ifølge lovforslaget være en begrænsning af tilfældene af dobbelt statsborgerret, og naturligvis vil der også være adskillige, der vil forsømme at opnå den omtalte stadfæstelse og dermed automatisk vil fortabe den danske indfødsret.

I det omvendte tilfælde, hvor den danske indfødsret bliver stadfæstet, må man imidlertid forudse, at det ofte vil gå således, at den anden statsborgerret ikke vil ophøre af den grund, og at de pågældende herefter fortsat vil have dobbelt statsborgerret. Normalt vil nemlig kun en erhvervelse af ny statsborgerret medføre en fortabelse af den, man hidtil har haft, og det må derfor antages, at formålet bedre kunne tilgodeses ved, at den danske indfødsret i de omtalte tilfælde fortabes ved det fyldte 21. år, og at man samtidig åbner mulighed for, at den kan generhverves. Ved generhvervelsen af dansk indfødsret vil den pågældende have mulighed for automatisk at miste den frem-

mede statsborgerret. Det er netop disse meget vigtige sammenhænge, som den nordiske arbejdsgruppe indsamler materiale om.

Jeg vil gerne slutte med at udtrykke min sympati for tankerne bag det foreliggende lovforslag og tilføje, at jeg ser frem til den dag, hvor tankerne på en hensigtsmæssig måde kan føres ud i livet. Men statsborgerretslove er ikke noget, man ændrer fra dag til dag og ret betænkt heller ikke fra det ene år til det andet. Dette skyldes ikke mindst hensynet til det nordiske lovsamarbejde, som på dette område har bestået lige siden slutningen af forrige århundrede, og hvor et enkelt nordisk land har indrettet sin lovgivning således, at det er harmoniseret i dag.

Jeg foreslår, at lovforslaget bliver henvist til behandling i folketingets indfødsretsudvalg, og at dette så senere, bl. a. på grundlag af oplysninger om, hvorledes det går med behandlingen af Nordisk Råds rekommandation i den fællesnordiske arbejdsgruppe, kommer med en indstilling til folketinget.

Evald Kristensen: Jeg kan stort set tilslutte mig den redegørelse, ministeren allerede har givet her.

Lovforslaget tilsigter, som det fremgår af bemærkningerne, at stille børn, der er født i ægteskaber, hvor kun den ene af ægtefællerne er dansk statsborger, mens den anden er fremmed statsborger, dvs. de såkaldte blandede ægteskaber, lige i relation til spørgsmålet om erhvervelse af dansk statsborgerret, hvad enten det kun er faderen eller det kun er moderen til barnet, der er dansk statsborger.

Problemet er jo ikke nyt, og når jeg har udtrykt min forbavselse — for det vil jeg gerne gøre, i hvert fald over, at konservative medlemmer nu har fremsat forslag om ændring af indfødsretslovgivningen — er det netop ud fra den indstilling, at de ærede medlemmer, som er forslagsstillere, fru Ellen Strange Petersen, hr. Burgdorf og fru Ulla Worm, har tilsluttet sig den betænk-